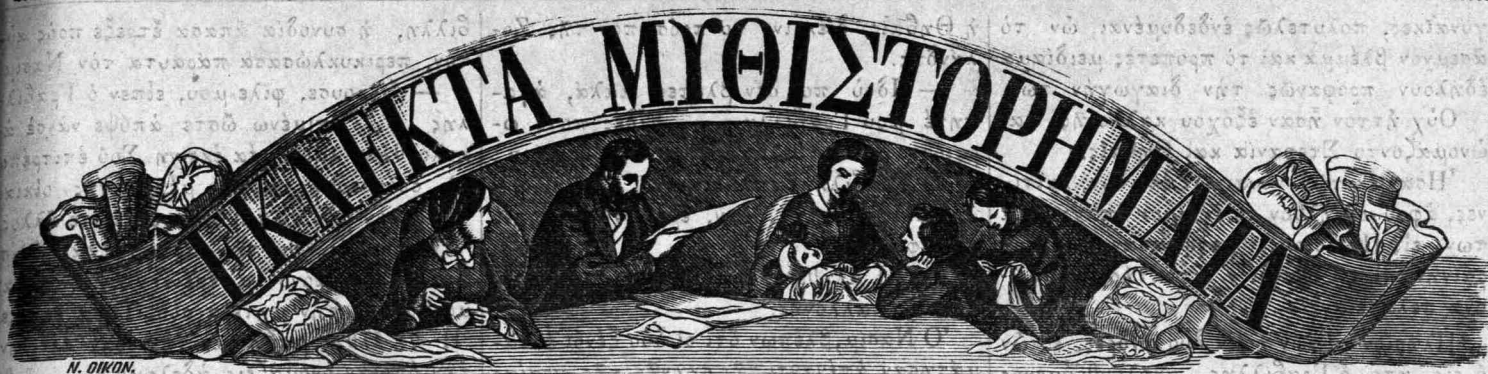




ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Δι' συνδρομὰς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμευ, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθιστ. Ε. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — ΣΙΩΠΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΕΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ὑπὸ F. Caballeró. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δηλ. — ΧΩΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ῥώσου Καρμυζίν, (συνέχεια καὶ τέλος).

ΕΠΙΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἡ Ζολάνδη ἤκουεν ἀπαθῶς τοὺς περιπαθεῖς τοῦ λόγου, καὶ τὰς ἐρωτικὰς αὐτοῦ ἐξομολογήσεις.

Τὸ βλέμμα τῆς οὔτε λύπην ἐξέφραζεν, οὔτε τὴν ἐλαχίστην αἰδῶ, ἀλλ' ἀδιαφόρως παρετήρει τὰ περὶ αὐτὴν.

Ἡ ἐπιμονὸς αὐτῇ καὶ διαρκὲς ἀναισθησία τῆς παρώρριζε μέχρι μανίας τὸν Νασίμ.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἐπὶ τέλους ἀπηλπίσθη, εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἄγριου καὶ ἀπειλητικῶς, κινῶν δὲ ὀργίλως τὴν κεφαλὴν του,

— Πρέπει νὰ τελειώσωμεν! εἶπεν. Αὐριον τὸ ἐσπέρας θὰ ᾔην ἰδική μου.

Τὴν ἐπαύριον ἀκριβῶς οἱ ἀλήται οὔτοι κατεσκήνου ἐν τῷ δάσει τοῦ Ἀγίου Ἀβερτίου.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Νασίμ ἔγεινεν ἄφαντος.

Περὶ τὸ ἐσπέρας ἐνεφανίσθη ὡχρότερος τοῦ συνήθους.

Μόνον ἡ γραῖα Μίρσα, ἥτις ἐγίνωσκε τὸν υἱὸν τῆς, παρετήρησε τὴν ὡχρότητα ταύτην τοῦ προσώπου αὐτοῦ.

— Νασίμ! τῷ εἶπεν.

— Τί θέλεις, μητέρα;

— Τί συμβαίνει; μήπως ἔχεις κανένα σχέδιον εἰς τὸν νουν σου;

— Πιθανόν, μητέρα... ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐμὲ ἐνδιαφέρει. Νὰ μὴ μ' ἐρωτᾷς λοιπόν εἰς τὸ ἐξῆς... οὔτε σύ, οὔτε κανένας ἄλλος!... Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀρχηγός; ἐξηκολούθησε πλήρης ὀργῆς.

Ἡ Μίρσα ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ἰσχυοῦ στήθους τῆς, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν περιλύπως καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ὁ δὲ Νασίμ διηυθύνθη πρὸς τὴν σκηνὴν τῆς Ζολάνδης.

Αἱ δύο αὐτῆς γυναῖκες ἐκάθηντο παρὰ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ἡ μὲν ἐφαρμοζούσα τὰς χορδὰς παλαιοῦ τινος μανδολίνου, ἡ δὲ ἐπιδιορθοῦσα ἐσθῆτά τινα.

Εἰς ἐπιτακτικὸν τι νεῦμα τοῦ Νασίμ, αἱ δύο γυναῖκες ἀπεμακρύνθησαν.

Ἡ Ζολάνδη ἐκοιμάτο, ἐνδεδυμένη τὴν βοεμικὴν τῆς στολὴν, ἐπὶ τινος ἀχυρίνης στρωμνῆς, ἐφ' ἧς ἦτο ἐρριμέναν ἰνδικὴν τι κλινოსκέπασμα, ὅπερ ἐθεωρεῖτο παρὰ τῆς Μίρσας ὡς τὸ ἱερώτερον καὶ πολυτιμότερον κειμήλιον τῆς ἱματισθήκης τῆς.

Ὁ Νασίμ, κατηρῆς καὶ σιωπῶν, παρετήρησε πρὸς στιγμὴν ἐκείνην, ἥτις μετ' ὀλίγον ἐμελλε νὰ πέτῃ θῦμα τῶν ἰδίων χειρῶν του.

Παραπλευρῶς τῆς νέας, ἐπὶ τινος θρονοῦ ἀνατολικῆς κατασκευῆς, ἐφαίνετο ἀγγεῖον τι.

Τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἦτο πλήρες ὕδατος.

Ὁ Νασίμ, ἰδὼν αὐτὸ συνωφρυνώθη.

— Ἀπόψε δὲν ἔπαιε τὸ ποτόν, ὅπως πάντοτε, ἐψίθυοιτε... Τί πειράζει!

Καὶ ἐμειδίασε παραδόξως.

— Αὐριον, προσέθηκε, πιθανόν ν' ἀναλάβῃ τὸ λογικόν τῆς...

Καὶ ἔρριψε βλέμμα ἄγριον περὶ αὐτοῦ, ἵνα βεβαιωθῇ μὴ τις κατεσκόπευεν αὐτόν.

Αἱ σκηναὶ τῶν ὑπηρέτων τοῦ ἦσαν τοποθετημέναι μακρὰν ἐκείνης τῆς Ζολάνδης, ὅπως αὕτη προφυλάσσεται κατὰ παντὸς ἀδιακρίτου βλέμματος.

Ἄλλως τε ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει καὶ οἱ βοεμοί, ἐξαιρουμένων τῶν περιπόλων τῆς νυκτός, εἶχον παρὰδοθῇ εἰς βαθύτατον ὕπνον.

Ὁ Νασίμ, ἀφοῦ ἐβεδχιώθη περὶ τούτου, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, οἶσινε θέλων ν' ἀποδιώξῃ ὀχληρὸν τινα λογισμόν· εἶτα δὲ μετ' ἀγρίας καὶ αποφασιστικῆς φωνῆς:

— Ἐμπρός!... εἶπε.

Καὶ ἔθεσε τὸν πόδα του ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς σκηνῆς. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθησαν ἐν τῷ δάσει φωναὶ μεμιγμέναι μετὰ γελῶτων, ταῦτοχρόνως δὲ λάμψις λαμπρῶν πολλῶν ἐφώτισε τὰς σκηνὰς καὶ τὰ δένδρα τοῦ δάσους.

Ὁ Νασίμ, ὡπισθοχώρησεν ἔκθαμβος.

— Κατὰ εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔρχονται νὰ ἐμποδίσωσι τὸ ἔργον μου! ἐκραύγαζεν. Ὡ! θὰ τοὺς τιμωρῶ σκληρῶς!...

Καὶ προухώρησε βήματά τινα πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐν ἤκούοντο αἱ φωναί.

Ὁ θόρυβος ἐκεῖνος ἀφύπνισε τὴν Ζολάνδην.

Ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε τῆς σκηνῆς, ὅπως μάθῃ τὴν αἰτίαν.

Παρετήρησε τὸν Νασίμ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῆς καὶ διηυθύνθη πρὸς αὐτόν.

— Τί συμβαίνει λοιπόν, κύριε; εἶπεν.

Ὁ Νασίμ ἐστράφη καὶ παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ βλέμματος κκεντροεχοῦς.

— Ἐσὺ καὶ ἐγώ; ἀπήντησε πλήρης ὀργῆς. Καὶ ἔπειτα τί σε μέλλει;... Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ διὰ νὰ σε ὑπερασπίσω εἰς ὅ, τι καὶ ἂν συμβῇ;

Βοεμοὶ τῆς ἔτρεχον ὀρμητικῶς.

— Νασίμ!... Νασίμ!... ἐφώνησε παρατηρήσας τὸν ἀρχηγόν.

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἐλάτε!... ἐλάτε γρήγορα! Ἡλθον κατὰ κύριοι καὶ κυραὶ καὶ θέλουν νὰ σας ἰδοῦν.

— Πέτε τοὺς ὅτ' εἶμαι εἰς τὴν πόλιν. Δὲν θέλω νὰ παρουσιασθῶ εἰς αὐτοὺς αὐτὴν τὴν ὥραν.

Ὁ βοεμὸς ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Νασίμ ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐγγεῖριδίου του.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὁ βοεμὸς ἐπανῆλθεν.

— Ἀθλίε, ὀπίσω πάλιν;... ἀνέκραξεν ὁ νέος.

— Ἀρχηγέ, μ' εἶπον ὅτι ψεύδομαι... ὅτι εἰσθε ἐδῶ... ὅτι θὰ σας εὕρωσι... καὶ μάλιστα μ' εἶπον ὅτι θὰ βάλωσι φωτιὰν εἰς τὰς σκηνὰς.

— Καὶ ἂν τὸ ἔκαναν! ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως ὁ Νασίμ. Καλὰ, ἐπανάλαβε, πήγαινε νὰ τοὺς εἰπῇς ὅτι ἔρχομαι.

Ὁ βοεμὸς ἔσπευσε ν' ἀναγγεῖλῃ τοῦτο εἰς τοὺς ξένους.

— Ἐσὺ, Ζολάνδη, εἶπεν ὁ νέος, δὲν πρέπει νὰ φανερωθῇς εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀπίστους... Πήγαινε νὰ καθῇς μετὰ τὴν μητέρα μου καὶ περιμένετε ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψω... Πήγαινε.

Ἡ Ζολάνδη, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ διηυθύνθη πρὸς τὴν σκηνὴν τῆς Μίρσας, ἐνῷ ὁ Νασίμ μετέβη εἰς προϋπάντησιν τῶν ξένων του.

Ἐντὸς δύο πολυτελεσάτων φορεῶν, συρομένων ὑπὸ δύο ἡμιόνων, ἐκάθηντο δύο